

DE INDIVIDUO

Sed quoniam plura diximus de universalis, et de singulari aliquid dicere non erit inutile, dico de singulari, quod est vere individuum de quo meminit Porphyrius (690). Dicimus ergo (691) quod duplex sit individuum, substantiae et accidentis, quod diffiniebat Porphyrius, quod praedicatur de uno solo (692), quod non praedicatur de alio suo inferiori (693), quod non praedicatur de pluribus. Sed dicamus quid sit hoc individuum apud naturam, et dicimus (694): quod est illud quod est compositum ex forma et materia ultima, scilicet tanta et tali materia determinata, unde duo sunt principia individuationis, forma alterum principaliter, materia alterum secundarium, scilicet forma sicuti nunc probabimus, quicquid dicant alii, dico materiam cum conditionibus eius, quae sunt quattuor, tanta quantitas, talis qualitas, tali loco et tempore, tanta igitur materia cum istis conditionibus est causa individuationis propria, unde patet individuum necessario habere existentiam aliter autem, non individuum dici nisi improprie. Et ideo quamvis intelligentiae sint singulae unae numero, ideo non individuam habent existentiam, nec individua sed universalis dicitur unaquaequae earum. Ex quibus inferimus illud individuum vagum minime dari nisi aequivoce, caret enim diffinitione individui, cum natura individui sit illa quae uni conveniat, per diffinitionem et essentiam suam, est enim compositum ex tanta et tali materia et conditionibus eius, quae numquam in alio reperiri poterint.

Ex hoc etiam inferimus errorem Porphyrii, cum dicat individuum de uno solo praedicari, individuum enim de nullo praedicatur. Probatur ratione et authoritate: ratione, nam praedicatum vel est artificiale, vel naturale (695). Individuum neutrum horum, ergo maior nota et probabimus postea, minor probatur. Primo quod non sit artificiale, quia non quaeritur ab arte, sicuti et ipse met Porphyrius dicit ad mentem Platonis. Tum quoniam per Aristotelem scientia est de rebus eternis et necessariis (696), individua autem sunt generabilia et corruptibilia, ut clarum, et hoc dicebat Aristoteles (697). Quod vero non naturale praedicatum, probatur per diffinitionem ipsius praedicati (698): praedicatum est quod praedicatur de altero; si vero individuum praedicaretur non nisi de se ipso non autem de altero praedicaretur; praeterea (699) verbum semper est nota eorum quae de altero praedicantur, praedicatum ergo oportet ut praedicetur de altero. Praeterea dicitur praedicatum respectu propositionis (700) per eius diffinitionem; sed individuum, si praedicatur de se ipso, non potest esse pars propositionis, ergo probatur minor, propositio dicitur respectu sillogismi, sed nullus potest fieri sillogismus ex propositionibus in quibus aliquid de se ipso praedicatur, ut experimento patet; non ergo tales sunt propositiones, neque igitur termini dici debent. Praeterea omne praedicatum naturale (701) debet inesse alteri (702); nihil potest inesse sibi ipsi, ergo nihil potest praedicari de se ipso.

Praeterea est contra Averroem (703): dicit Averroes individuum accidentis potest praedicari de subiecto, non autem substantiae. Ipse autem exemplificat in individuis substantiae, quare contra Averroem.

Praeterea est contra Aristotelem (704): dicit ab individuo nullam habemus praedicationem, quare contra Averroem, contra Aristotelem et contra veritatem.

Sed aliqui volunt defendere Porphyrium, dicentes dari praedicatum innaturale sicuti est individuum, et sic committunt errorem priorem priori. Primo per dictum Averrois (705) contra Galenum: in 1° Priorum propositiones ex quibus sillogismi debent habere terminos naturales, aliter non fieret sillogismus, et tunc illae propositiones non dicuntur propositiones, nec illi debent dici termini si sint naturales; ex terminis enim propositio, ex qua sillogismus, cum autem ex talibus non sillogismus quare neque propositio neque termini. Praeterea omnia sic essent praedicata et homo esset praedicatum animalis, quod absolum, innaturalia igitur praedicata non debent dici aliquo modo praedicata.

Sed promisimus dicere causam individui, nunc tantum breviter; non enim hic locus determinandi tantam

quaestionem, sed sat sit locum monstrasse.

Primo: igitur arguimus quod materia est causa propria individuationis, differentia est iam propria rei; sed individuum differt unum ab altero per materiam, non per formam ergo.

Secundo: quod per diffinitionem tale per se, tale (706) et soli et proprie convenit (707); sed diffinitur individuum unum numero (708), cuius materia una ergo.

Tertio: quod est causa universalitatis non erit causa singularitatis, sed (709) coelum est singulare per materiam, intelligibile et universale per formam: forma igitur causa universalitatis, materia singularitatis.

Quarto (710): forma sine materia universalis, cum materia singularis, ergo materia est causa ut etiam forma fiat singularis.

Quinto: intelligentiae sunt formae, singulæ sunt unae numero, et tamen non individua, sed species sunt causa quia non habent materiam. Cum autem sint formae, ideo dicuntur species et universales.

Ultimo (711): species est forma universalis, singularis autem cum materia, quare materia causa individuationis per se, forma per accidens.

Finis laus Deo, Anno aetatis suae 28.

Note

690) Cap. De genere et de specie

691) Ante-Praedicamentis, cap. 2°

692) Cap. De genere in Ante-Praedicamentis

693) 1^ Perihermeneias, cap. 5°

694) Arist., 1° Coeli, capp. 92°, 95°; 7° Meth., cap. 35°

695) 1° Post., cap. 147°

696) 1° Post., cap. 21°

697) 7° Meth., cap. 35°

698) 1° Post., cap. 1°

699) 1^ Perihermeneias, cap. 3°

700) 1° Prior., cap. 1°

701) 1° Post., cap. 147°

702) 4° Phis., cap. De in esse

703) Cap. De specie

704) Cap. De substantia

705) Cap., De quarta figura

706) 1° Post., cap. De per se

707) 1° Top., cap. 4°

708) 5° Meth.

709) 1° Coeli, cap. 92°

710) 3° De anima, capp. 9°, 10°

711) 7° Meth., capp. 5°, 6°, Arist.

Tutti i contenuti di questo documento sono pubblicati sotto la [Licenza Creative Commons: NC-SA](#)
[Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 License](#)